Balogh István

Ítélet

Egyikük rátalált az igaz szerelemre, szívében mágikus tűz lángolt, vére forrt, egész testét valami szent dinamó által generált különösen kellemes reszketés uralta. Mosolyogva nyitotta ki autója ajtaját, a volán mögé ült, indította a motort, repülni van kedvem, s rálépett a gázpedálra. A kocsi felhördült, őzbakként ugrott szertelent, s nekivágott a hegyi szerpentinnek.

Másikuk csalódott igaznak hitt szerelmében, hamuvá lett mindene, korom töltötte a bőrét, csak agya csodák csodájára megmaradt borsónyi része ismételgette, mint a gramofon fölakadt tűje régi bakelitlemezek forgása közben, elárult, elárult, elárult...

Egyikük autója maximumon pörgött.

Másikuk lassabban hajtott, szeméből könny fakadt.

Nyolc kerék között az út teli vonala.

Egyikük vidáman énekelt, zöld kicsi házban tündérke lakik!

Másikuk halkan ismételgette, zöld kicsi ház boszorkánykotorék!

Hajtűkanyar.

Két autó ütközik.

A két feledékeny utas nem kapcsolta be a mentő övet.

Kirepülnek a szélvédőn.

Két test egymásba gabalyodik. Összekeveredik csontjuk, vérük.

Két lélek együtt indul. Fölrepül. Megkerülik a Holdat.

Zuhannak lefelé.

Valamelyik pokolra jut.

Föld légkörében bősz zivatar. Villám csap a zöld kicsi házba.

2022. október 19.